

дъртитѣ зайци: много имъ сж дълги ушитѣ....
Ще гръмна върху зайчето, и ето ти ловъ!...

II. Влъкъ.

Стигнахме въ гората. Единъ тихъ вѣтрець едва разклащаше дърветата. Земята се бѣ покрила съ опадали жълти листа, но въ гората пакъ бѣше по чисто, по приятно отъ прашнитѣ селски улици. Колко сж щастливи селскитѣ козарчета! — завидѣхъ имъ азъ; тѣ сж си отдишали на чистъ въздухъ...

Заскитахме изъ гората. Повече отъ два часа обикаляхме, и не заякъ, ами и птичка не можехме да убиемъ. Другарятъ ми се зашура изъ гората, а азъ изморенъ поседнахъ да си почина край хресталака до единъ храстъ. Току що съмъ седналъ. Изведнѣжъ задъ гърба ми откъмъ гжстака чухъ стѣпки... Заякъ! — помислихъ си изпърво азъ. Но не прилича на заякъ. Заякътъ, доколкото зная, е дребно животно, и върви леко; а това шумно разгрѣща гжстака и тупти силно...

Обхвана ме страхъ.
Усѣтихъ сърцето си какъ все по силно чукаше..... Да викамъ... другарятъ ми остана далечъ... Скочихъ, грабнахъ пушката и се заложихъ нататѣкъ, откъдѣто се чу шумътъ..... Гжсталака се разтвори и... коситѣ ми

